

Όλοι οι καλλιτέχνες είμαστε πάλι εδώ. Συνεχίζουμε τον αγώνα μας. Έναν αγώνα δίκαιο, αναγκαίο και θα τον συνεχίσουμε για όσο χρειαστεί, ακούραστα, μέχρι να δικαιωθούμε, μέχρι να κατακτήσουμε το δικαίωμά μας στην επιβίωση, στην τέχνη, μέχρι η τέχνη πραγματικά να είναι δικαίωμα και όχι εμπόρευμα. Μέχρι η τέχνη να γίνεται από τον άνθρωπο με επίκεντρο τον άνθρωπο.

Δηλώνουμε κατηγορηματικά, πως σε καμία περίπτωση δεν θα επιστρέψουμε στο χορό του Ζαλόγγου που μας είχαν σύρει τα προηγούμενα χρόνια. Δεν θα αποσυρθούμε. Κι αν αυτό το σύστημα μας θεωρεί περιττούς κι αν σ' αυτό το σύστημα περισσεύουμε, δεν χωράμε, τότε κάτι πρέπει να κάνουμε.

Δηλώνουμε κατηγορηματικά πως το μέλλον που μας ετοιμάζουν, δεν θα το καταπιούμε αμάσητο. Φτάνει πια. Θα τους χαλάσουμε τα σχέδια. Σχέδια που τα είχαν έτοιμα καιρό και ψάχναν την ευκαιρία να τα περάσουν και να αλλάξουν για ακόμα μια φορά το εργασιακό και καλλιτεχνικό τοπίο, ευνοώντας και πάλι τους λίγους, τους μεγαλοεπιχειρηματίες, τους μεγαλοεπενδυτές του θεάτρου.

Είναι πλέον ολοφάνερο πως κυβέρνηση και αντιπολίτευση, αποτελούν το πολιτικό προσωπικό των μεγάλων ιδρυμάτων στις τέχνες. Παίρνοντας ο ένας τη σκυτάλη από τον άλλον στις κυβερνητικές καρέκλες, νομοθετούν με βάση τα συμφέροντα αυτών, σπρώχνουν στην συγκέντρωση του χώρου σε λίγα χέρια, τη συσσώρευση του πλούτου σε λιγιστές ήδη φουσκωμένες τσέπες και στην ανέχεια τους καλλιτέχνες, μακριά από την τέχνη τους, εξουθενωμένους, στο κλείσιμο και στον αφανισμό τους μικρούς επαγγελματίες, θιασάρχες του χώρου, τις ομάδες, αφανίζουν τον εταιρισμό και την συλλογικότητα της τέχνης μας, μέσα από την απάνθρωπη κούρσα του ανταγωνισμού και της ελεύθερης αγοράς.

Η πολιτική που εφαρμόζει η κυβέρνηση, ως συνέχεια των προηγούμενων κυβερνήσεων, είναι δεδομένη, προσκυνάει το σύστημα, έχει θεό το κέρδος, εκπορεύεται από την αντίληψη οι φτωχοί φτωχότεροι και οι πλούσιοι πλουσιότεροι. Η πολιτικές αυτές που είτε με το ένα μείγμα είτε με το άλλο, προσκυνήσανε αυτό το θεό, είναι πλέον απογυμνωμένες, έκθετες στα μάτια του κόσμου και δεν πείθουν κανένα. Γιατί το αποτέλεσμα είναι καθαρό και η πραγματικότητα αμείλικτη. Αυτές οι πολιτικές δεν υπηρετούν τον άνθρωπο και πρέπει να αλλάξουν. Αυτή η πραγματικότητα δεν υπηρετεί τον άνθρωπο και πρέπει να αλλάξει.

Αυτό που ετοιμάζουν για την συνέχεια, είναι ένα πικρό ποτήρι για μας και πρέπει να τους το δώσουμε να το πιουν αυτοί. Φαίνεται καθαρά, από τον τρόπο με τον οποίο νομοθέτησαν πρόσφατα την παροχή επιχορηγήσεων προς τις θεατρικές επιχειρήσεις. Ορίστε πως μας αντιμετωπίζουν μέσα σε αυτό το νομοσχέδιο. Δώδεκα με δεκατέσσερις χιλιάδες ευρώ σε κάθε επιχειρηματία, εκ των οποίων το 20% μοιράζεται στους συντελεστές μεταξύ των οποίων και οι τεσσερις με έξι ηθοποιοί. Δηλαδή 400 με 600 ευρώ στην καλύτερη, χωρίς πληρωμένες πρόβες και χωρίς ασφαλιστική εξασφάλιση, μέσα από ένα ιδιωτικό συμφωνητικό που θα αναφέρει πως η αμοιβή θεωρείται δίκαιη και εύλογη. Κλείνει έτσι το μάτι στην ουσιαστική κατάργηση της μισθωτης εργασίας στο επάγγελμά μας με ότι αυτό συνεπάγεται. Πρόκειται για την μεγαλύτερη αλλαγή που αντιμετωπίζουμε τα τελευταία 30 χρόνια και που προφανώς θα αποτελέσει την μεγαλύτερη κατάντια των εργασιακών μας δικαιωμάτων. Και ακόμα παρακάτω, θα παραχωρούνται υποχρεωτικά τα πνευματικά και συγγενικά δικαιώματα απ' ευθείας στον παραγωγό με ένα εφ' άπαξ χαρτζιλίκι και ο παραγωγός θα τα δανείζει για πέντε χρόνια στο υπουργείο πολιτισμού. Δηλαδή η απόλυτη αναστροφή της πραγματικότητας. Αντί να πληρώνεται εφ' άπαξ ο παραγωγός για την επένδυση και να ζει ο καλλιτέχνης από το έργο του, όσο αυτό διαρκεί, θα πληρώνεται εφ' όρου ζωής ο παραγωγός και ο καλλιτέχνης δεν θα διαρκεί. Τον δρόμο τον άνοιξαν τα μεγάλα ιδρύματα που βγήκαν και με φιλανθρωπίες μέσα στην υγειονομική κρίση να δώσουν και κάτι στους καλλιτέχνες για τις ψηφιακές πλατφόρμες και τώρα βάλαν το πολιτικό προσωπικό τους να τους τα επιστρέψει τριδύπλα. Με αφορμή τη στήριξη στο χώρο του θεάτρου, μέσα από τις επιχορηγήσεις, διαμορφώνουν το νέο εργασιακό μας τοπίο, σε συνέχεια του προηγούμενου και αναβαθμίζουν το ρόλο των μεγάλων Ιδρυμάτων στον πολιτισμό. Στα μέτρα του Νιάρχος, Ωνάσης, Δασκαλόπουλου. Αυτά ήρθαν για να μείνουν και οι καλλιτέχνες έχουμε εμπειρία για να βγάλουμε τα σωστά συμπεράσματα. Η νέα οικονομική κρίση στην οποία μπήκαμε, θα αποτελέσει το ισοπεδωτικό

χτύπημα στις ζωές μας, αν δεν αποφασίσουμε να τις πάρουμε στα χέρια μας. Και αυτό γίνεται με συλλογικό οργανωμένο τρόπο, με συλλογικό αγώνα, με ανάπτυξη της ατομικής μας συνείδησης απέναντι στη συλλογικότητα. Χρειαζόμαστε σωματεία που να ανταποκρίνονται σε αυτό το καθήκον. Σωματεία που δεν θα μας σέρνουν πίσω από τις λογικές των κυβερνήσεων, του συστήματος. Σωματεία που δεν θα υιοθετούν τα αιτήματα των μεγάλων εργοδοτών και των ιδρυμάτων. Σωματεία που δεν θα είναι συνομιλητές των υπουργών και ομάδες εργασίας των υπουργείων. Το ΣΕΗ είναι τέτοιο. Το έχει αποδείξει στα εκατό χρόνια λειτουργίας του και έχει μετρήσει πολλές νίκες. Θα μετρήσει ακόμα περισσότερες αν δυναμώσει κι άλλο σε αυτήν την κατεύθυνση. Αν περισσότεροι δουλέψουμε για να καταφέρουμε πράγματα. Έχουμε χρέος απέναντι στους εαυτούς μας. Έχουμε χρέος απέναντι στην τέχνη μας. Έχουμε χρέος απέναντι στην ιστορία. Έχουμε χρέος απέναντι στο μέλλον. Κι έχουμε χρέος κι απέναντι στους υπόλοιπους εργαζόμενους, αδέρφια μας, που μας χρειάζονται πάνω στη σκηνή αλλά και στο δρόμο.